

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3352/2019
16.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Бисерке Живановић, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужила АА из села ..., ББ из села ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ из Београда, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1433/19 од 17.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 16.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1433/19 од 17.04.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1433/19 од 17.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 3939/15 од 06.12.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужилама на име накнаде штете по основу угроженог и урушеног помоћног објекта штале – плевље на кп .../... КО ... исплати тужили АА износ од 339.366,00 динара, а тужилама ББ и ВВ износ од по 169.683,00 динара, као и на име накнаде штете по основу уништења воћњака на истој катастарској парцели тужили АА износ од 48.279,00 динара, а тужилама ББ и ВВ износ од по 24.139,50 динара, све са законском затезном каматом од 13.07.2018. године до исплате, док је одбијен, као неоснован, део тужбеног захтева тужила за накнаду штете по основу уништења поменутог воћњака од досуђеног износа до траженог и то за тужилу АА за износ од 50.954,00 динара, а за тужиле ББ и ВВ за износе од по 25.476,50 динара, све са законском затезном каматом. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужила којим су тражила да се обавезе тужени да им на име накнаде штете по основу немогућности прилаза бунару исплати и то тужили АА износ од 274.773,00 динара, а тужилама ББ и ВВ износе од по 137.386,00 динара, све са законском затезном каматом од 13.07.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да

тужилама на име трошкова поступка исплати износ од 348.862,90 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1433/19 од 17.04.2019. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Укинута је првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 - у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужилама исплати накнаду штете насталу на парцели тужила изградњом аутопута Е-75 Београд – Ниш на претходно експроприсаној кат.парцели .../.. . Како је услед изградње наведеног пута тужилама настала штета на штали тужила, тужени је обавезан да им исплати накнаду у висини тржишне вредности штале на датој локацији. Поред тога оцењен је неоснованим истакнути приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог, у смислу одредбе члана 8. Закона о јавним путевима („Службени гласник РС“ бр. 101/05,123/07). Према тој одредби тужени је корисник регионалног пута и обавља делатност управљања путем на тужиочевој парцели, а у смислу одредбе чл. 7. став 1. истог закона и члана 4. Одлуке о основању јавног предузећа за управљање државним путевима („Службени гласник РС“ бр. 115/05) ова делатност обухвата: коришћење пута (организовање и контрола наплате накнаде за управљање јавног пута, вршење јавних овлашћења и слично), заштиту пута, вршење инвеститорске функције на изградњи и реконструкцији пута, организовање и обављање стручних послова на изградњи, реконструкцији, одржавању и заштити пута, уступање радова на одржавању пута, организовање стручног надзора над изградњом, реконструкцијом, одржавањем и заштитом пута, планирање изградње, реконструкције, одржавања и заштите пута, означавање пута и вођење евиденције о путевима и о саобраћајно-техничким подацима за те путеве као и управљање саобраћајем и организовање и обављање бројања возила на путу.

У таквом случају, другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари, донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке

Врховног касационог суда, посебно узевши у обзир да је тужени био корисник експропријације при градњи аутопута, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих произилази закључак о различитом одлучивању у истој или сличној чињенично правној ситуацији. Правноснажне одлуке, на које се тужени позива у ревизији, односе се на оцену недостатка пасивне легитимације на страни туженог по захтевима за исплату накнаде за фактички одузете непокретности у ситуацијама у којима тужени није корисник парцеле на којој је изграђен пут, што није ситуација у конкретном случају.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 16.11.2015. године. У тужби је наведено да је вредност предмета спора 50.000,00 динара, што је на дан подношења тужбе противвредност износа од 434,72 евра (1 еврo=115,0174 динара).

Тужба у овој правној ствари поднета је 16.11.2015. године, а у њој је као вредност предмета спора означен износ од 751.000,00 динара. Поднеском од 17.09.2018. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 06.12.2018. године. Другостепена пресуда донета је 17.04.2019. године. На дан преиначења тужбе 1 еврo, према средњем курсу Народне банке Србије је износио 118,2659 динара.

Тужиље се у спору налазе у положају формалних супарничара из члана 205. ЗПП. Због тога се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије одређује према вредности главног захтева сваке тужиље засебно. Тако одређена вредност предмета спора побијаног дела за тужиљу АА износи 387.645,00 динара (динарска противвредност 3.277,74 евра), а за тужиље ББ и ВВ по 193.822,00 динара (динарска противвредност 1.638,87 евра).

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде у односу на сваку од тужиља не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић